

Præjudicielle spørgsmål

- 1) Skal Lugano II-konventionens ⁽¹⁾ artikel 15, stk. 1, litra c), fortolkes således, at »udøvelse« af erhvervmæssig virksomhed i den konventionsstat, på hvis område forbrugeren har bopæl, forudsætter, at forbrugeren medkontrahent har en grænseoverskridende aktivitet allerede ved aftalens forberedelse og indgåelse, eller finder bestemmelsen også anvendelse med henblik på at fastlægge den kompetente ret for et søgsmål, hvis parterne ved indgåelsen af aftalen havde bopæl som defineret i artikel 59 og 60 i Lugano II-konventionen i samme konventionsstat, og retsforholdets relation til udlandet først er opstået efterfølgende derved, at forbrugeren senere er flyttet til en anden konventionsstat?
- 2) Såfremt det ikke er nødvendigt, at der foreligger en grænseoverskridende aktivitet allerede på tidspunktet for indgåelsen af aftalen:

Udelukker Lugano II-konventionens artikel 15, stk. 1, litra c), sammenholdt med Lugano II-konventionens artikel 16, stk. 2, generelt, at den kompetente ret bestemmes i henhold til Lugano II-konventionens artikel 5, nr. 1), hvis forbrugeren i perioden mellem indgåelsen af aftalen og anlæggelsen af sagen er flyttet til en anden konventionsstat, eller kræves det desuden, at forbrugeren medkontrahent også udøver sin virksomhed i denne stat eller retter sin virksomhed mod den, og at aftalen er omfattet af denne virksomhed?

⁽¹⁾ Konvention om retternes kompetence og om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser på det civil- og handelsretlige område (EUT 2007, L 339, s. 3.

**Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Landgericht Mainz (Tyskland) den 16. juli 2020 —
KX mod PY GmbH**

(Sag C-317/20)

(2020/C 348/07)

Processprog: tysk

Den forelæggende ret

Landgericht Mainz

Parter i hovedsagen

Sagsøger: KX

Sagsøgt: PY GmbH

Præjudicielt spørgsmål

Skal artikel 18, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1215/2012 ⁽¹⁾ af 12. december 2012 om retternes kompetence og om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser på det civil- og handelsretlige område [org. s. 2] fortolkes således, at bestemmelsen foruden at regulere den internationale kompetence også fastsætter en regel om de nationale domstoles stedlige kompetence i sager om rejsekontrakter, som skal overholdes af den ret, der træffer afgørelse i sagen, når såvel forbrugeren i sin egenskab af rejsende som hans kontrahent, rejsearrangøren, har deres bopæl i samme medlemsstat, men rejsemålet ikke ligger i denne medlemsstat, men i udlandet (såkaldte »uægte indlandssager«), med den konsekvens, at forbrugeren som supplement til de nationale kompetenceregler kan anlægge sag mod rejsearrangøren vedrørende kontrakten ved retten på det sted, hvor han har sin bopæl?

⁽¹⁾ EUT 2012, L 351, s. 1.